

HBS-Coevorden verhaal

Mijn zaalhandbalmeisje Saskia

In de 4-de klas van de HBS Coevorden zit ik op zaalhandbal. Bij E&O, bij de zaalhandbalvereniging E&O in Emmen.

Ik heb er een meisje. Saskia.

Ik kom ook bij haar thuis, een villa bij de dierentuin, maar ik kom er niet graag. Saskia's moeder geeft de hele tijd haar man op de kop. Ze zegt tegen hem: 'Doe toch eens wat!' Of: 'Je hebt gewoon twee linker handen joh!' Of: 'Och, och, wat een naïeveling!'

Ik hou niet van dat type vrouwen, ik heb als kind te veel naar Jan Klaasen en Katrijn gekeken.

Op een winteravond ga ik naar mijn vrijdagavond-training. Ik moet eerst op de fiets van De Krim naar Coevorden en dan met de trein naar Emmen.

Ik kom aan op het NS station Emmen.

Het sneeuwt, het is spekglad.

Ik heb haast, ik moet me haasten om op tijd op de training te zijn.

Er loopt een vrouw voor me. Ze heeft een capuchon op en loopt voetje voor voetje. Ik zie dat ze bang is, ik hoor haar zacht huilen.

Wanneer ik haar voorbij loop, zie ik dat ze een zwak begaafd meisje.

Ik stop, ik zeg: 'Zal ik je helpen? Ik breng je wel naar huis, geef maar een arm! ... Waar woon je? Hier rechts? ... Hier?'

Het gaat voetje voor voetje.

We komen bij een huis waar ze blijkbaar woont, want ze schuifelt het pad op naar de voordeur van een huis. Ze belt aan.

De deur gaat open. Een vrouw roept 'Jentien!' en trekt het meisje met een ruk naar binnen. Daarna gooit ze de deur voor mijn neus dicht.

Nou moe!

Ik haal de training niet, ik kom te laat.

Wie te laat is, mag naar huis of naar in een andere sportzaal, waar jongens incidenteel aan de training van de dames-junioren mee mogen doen. De dames leren dan weerwerk te bieden tegen harde tegenstanders.

Bij de damestraining kom ik Saskia tegen. 'Pfff! Ben je weer te laat!' zegt ze.

Ik word op goal gezet. Eerst krijg ik een bal in m'n gezicht en later maak ik de schuiver van iemand die op een bananenschil uitglijdt.

Dat is lachen, dat weet ik ook wel, maar de manier waarop Saskia en haar vriendin om het voorval moeten lachen is overdreven. Ze liggen krom.

Na het douchen, wacht Saskia mij op in de hal. We gaan na de training meestal naar Cafe De Zwetser.

We lopen naar buiten naar het fietsenhok.

Ze zegt: 'Hoe kan het toch dat je altijd te laat bent!

'Altijd te laat?! Ik kom nooit te laat!'

'Nou!' zegt ze, 'Ga je nog mee?!'

'Nee' zeg ik 'Ik ga naar het station, ik ga naar huis.

'Naar huis!?'

'Ja, naar huis! ...Ik maak het uit!'

'Uit?! Hoe zo uit?! Wat ben je voor een vent!'

Ik loop de weg in naar het station. Saskia fietst een tijdje achter me aan. Ze zegt nog eens: 'Wat ben je voor een vent! Kom! Achterop!'

'Je begint op je moeder te lijken!' zeg ik.

Saskia keert haar fiets om en rijdt weg. 'Bedankt voor het compliment!' zegt ze.